

Božie milosrdenstvo potrebuje spolupracovníkov

Faustína od začiatku chápala, že to, čo jej Pán Ježiš hovorí, nie je len pre ňu, ale má to byť podávané ďalej: „Vždy, keď mi budeš chcieť urobiť radosť, hovor svetu o mojom veľkom a nepreskúmateľnom milosrdenstve“. Nemá to urobiť ona sama, uzavretá v kláštore, kde vykonávala tie najnižšie služby, ale skrze jej zápisky z mystických rozhovorov sa má do sveta šíriť radosná zvesť o nekonečnom Božom milosrdenstve, má vyzývať ľudí k uvereniu Bohu a k návratu k nemu: „Buď usilovná v zapisovaní každej vety, ktorú ti hovorím o mojom milosrdenstve, lebo je to pre veľké množstvo duší, ktoré budú mať z toho úžitok“. Budú mať z toho úžitok nielen osobne, ale aj samé budú hovoriť iným a svedčiť svojím životom, že Boh je milosrdnou láskou: „Rob, čo je v tvojej moci, aby hriešnici poznali moju dobrotivosť“, „Bojuj o moje kráľovstvo v ľudských dušiach“. To sú želania Pána Ježiša, určené všetkým kresťanom, osobitne čiteľom Božieho milosrdenstva. Pán Ježiš im sľubuje: „Všetkým duším, ktoré budú zvelebovať moje milosrdenstvo, šíriť jeho úctu a povzbudzovať iné duše k dôvere v moje milosrdenstvo: tieto duše v hodine smrti nezakúsia strach. Moje milosrdenstvo ich v tomto poslednom boji ochráni...“. A počas ich života sa sám Pán Ježiš ujme ich posväcovania: „Milosť z môjho milosrdenstva sa načierna jedinou nádobou, a tou je dôvera. Čím viac duša dôveruje, tým viac dostane. Duše s bezhraničnou dôverou sú pre mňa veľkou radosťou, lebo do takých duší prelievam všetky poklady svojich milostí“. Osobitne sú Bohu milí tí, ktorých dôvera je plná pokory a poníženosti, detskej jednoduchosti vo vzťahu k milujúcejmu Otcovi a ktorí vážia si od neho prijaté milosrdenstvo prejavujú ho iným. „Ale napíš to kvôli mnohým duším, ktoré sa neraz trápia, že nemajú materiálne veci, ktorými by mohli konať skutky milosrdenstva. Ale oveľa väčšiu zásluhu má milosrdenstvo ducha, na ktoré netreba mať ani povolenie, ani sýpky, a je prístupné každej duši. Ak duša nekoná skutky milosrdenstva akýmkoľvek spôsobom, nedosiahne moje milosrdenstvo v deň súdu“. Preto svätá Faustína uskutočňovala svoje milosrdenstvo ducha prostredníctvom obety, utrpenia a vrúcnnej, ustavičnej modlitby za hriešnikov a neveriacich: „Túžim volať na celý svet: Milujte Boha, lebo je dobrý a jeho milosrdenstvo je veľké!“. Svätá Faustína takto privítala rok 1937: „Keď vstupujem do tohto roka, zmocňuje sa ma strach zo života. Ale Ježiš ma vyvádza z tohto strachu, dáva mi poznať, akú veľkú slávu mu prinieslo dielo milosrdenstva“. Rast Božej slávy a úctu k jeho milosrdenstvu musel diabol pochopiť ako svoju porážku. Pán Ježiš vystríha svoju

dôverníčku: „Bdej neustále, lebo celé peklo sa vzráha proti tebe pre toto dielo, pretože veľa duší sa odvráti od pekelných vrát a budú zvelebovať moje milosrdenstvo. Ale neboj sa ničoho, lebo ja som s tebou. Vezď, že sama zo seba nič nemôžeš“. Inokedy uzrela svätého archanjela Michala, ktorý jej povedal: „Pán mi prikázal, aby som sa o teba zvlášť staral. Vezď, že zlo ťa nenávidí, ale neboj sa. Kto je ako Boh?“. Svätá Faustína píše: „Dnes som podstúpila s duchmi temnoty boj o jednu dušu. Ako strašne satan nenávidí Božie milosrdenstvo. Vidím, ako sa stavia proti celému tomuto dielu“. „Vo chvíli, keď píšem tieto slová, začula som krik satana: ‚Všetko píše, všetko píše a tým my tak veľa strácame. Nepíš o Božej dobrotivosti, on je spravodlivý.‘ Zavyl od zúrivosti a zmizol“. Diablom znenávidené poslanstvo o Božom milosrdenstve bolo zapísané svätou Faustínou na príkaz spovedníka v šiestich zošitoch. Sestra Faustína jednoduchým, každému zrozumiteľným jazykom odhaľovala tajomstvo Božieho pôsobenia v jej duši a to, čo Boh chce urobiť v dušiach všetkých ľudí. Tie stránky horia láskou Boha k človekovi. Boli nám dané vo výnimočne dramatickom období dejín ľudstva: posledné záznamy sú z júna roku 1938, ale ich aktuálnosť je nadsťasová. Majú byť smerovkou, oporou, nádejou, majú odhaľovať tvár Boha, ktorý sa zmilúva nad svojím zblúdeným stvorením, tvár Boha lásky a milosrdenstva. „Keď som sa raz opýtala Ježiša, ako môže zničiť toľko priestupkov a rôznych zločinov a netrestať ich, Pán mi odpovedal: ‚Na potrestanie mám večnosť, ale teraz im predlžujem čas milosrdenstva. Ale beda im, ak nespoznajú čas môjho navštívenia‘... Faustína píše: „Božie pramene sa otvorili pre nás, využime ich skôr, než nadíde deň Božej spravodlivosti, a bude to deň strašný“. „Ja, sestra Faustína, som bola na Boží príkaz v pekelných priepastiach, aby som mohla hovoriť a svedčiť duším, že peklo existuje. Teraz nemôžem o tom hovoriť, mám príkaz od Boha, aby som to zanechala napísané... To, čo som napísala, je len slabým tieňom toho, čo som videla. Všimla som si jednu vec: je tam najviac duší, ktoré neverili, že peklo jestvuje“. Pán Ježiš prostredníctvom svätej Faustíny neodovzdal len slová svojho poslanstva, ale aj znamenia a pomôcky, ktorými chce podporovať všetkých, čo hľadajú Božie milosrdenstvo a utiekajú sa k nemu. Sú to: obraz Ježišu, dôverujem ti, modlitby, osobitne korunka k Božiemu milosrdenstvu, Hodina milosrdenstva a sviatok Milosrdenstva na Druhú veľkonočnú nedeľu.

Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár

Počúvaj, Pane, moje slová,
daj dobrú odpoveď na moje kvílenie!
Hlas môjho náreku vypočuj,
Kráľ a Boh môj,
ako sa modlím pred Tebou!
Čuj, Hospodine, hlas môj za rána;
zrána Ťa robím prípravu a čakám.

Lebo Ty nie si Boh, čo záľubu má v zlých.
Ničomník nemá miesto pri Tebe.
A pyšný nesmie prísť pred Tvoje oči.
A nenávidíš ho, kto koná nepravosť.
Usmrtíš luhára
a vrah i klamstvo sa Ťi oškľivia.

Ale ja z Tvojej milosti smiem vojsť do Tvojho domu.
A v Tvojom chráme posvätnom sa budem klaňať pred Tebou.
Preved' ma kvôli nepriateľom mojim,
v spravodlivosti svojej preved' ma, urovnaj, Pane,
cestu predo mnou!

V ich ústach nielo čistého, skazené je ich vnútro,
ich hrdlo otvorený hrob, ich jazyk úlisný.
Ó, Bože, potrestaj ich za zlé úmysly!
Za mnohé priestupky ich zažeň, lebo sa zdvihli Tebe na odpor.

„Prvá kniha žalmov.“ P rebásnil Milan Rúfus

Križ na dennom poriadku kresťana

Sú situácie, keď musí človek na niečo dlhšie čakať – napríklad na vyšetrenie u lekára. Vtedy si kráti čas rozmanitým spôsobom, napríklad cez okno sleduje, ako rastie stavba objektu v susedstve. Ráno prídu robotníci a každý vykonáva svoju prácu. Každý z nich vie, čo má robiť. Nikto nikomu nezavadia. Menej sa rozpráva, viac sa koná. Pre túto skutočnosť existuje aj moderné pomenovanie – tímová práca.

Svätý Ján nám vymodeloval takú vzorovú spoluprácu. Gréci prišli k Filipovi a predniesli požiadavku – vidieť Ježiša. Filip to oznámil Ondrejovi a obaja šli za Ježišom. Ten zasa oznámil svetu vrcholný okamih svojho účinkovania: „Nadišla hodina, aby bol Syn človeka oslávený.“ Človek musí obdivovať túto súhru! Každý vie, čo je jeho povinnosť. Boží Duch všetko riadi a koncentruje na Ježiša. Aj požiadavka Grékov, aj konanie apoštolov – všetko smeruje k najdôležitejšej hodine ľudských dejín – k Ježišovmu osláveniu a k nášmu vykúpeniu.

Vie tento svet, čo má robiť? Prevláda skôr názor, že všade je len chaos. Ak je pravda, že vo svete je chaos, tak len preto, že existuje chaos a neporiadok vo svedomí. Nervozita a neporiadok svedomia spôsobujú ten istý obraz vo svete. Do tohto obrazu vstupuje kresťan, ktorý oznamuje všetkým, že vie, čo treba robiť. Vo svete vládne súlad len vtedy, keď ľudia hľadajú Boha. Vtedy je poriadok, keď ľudia vyhľadávajú tých, ktorí už Boha spoznali a v jeho spoznávaní sa stále prehľbujú. Vtedy sa všetko uberá správnym smerom, keď ľudia hovoria Bohu, že iní – blúdiaci ho hľadajú, hoci možno o tom ani nevedia. Vtedy je súlad a pokoj v duši, keď človek pozná cenu svojho návratu k Bohu v obete Ježiša Krista. A nielen pozná, ale túto pravdu aj vyznáva. Kresťania vedia, aká dôležitá bola hodina na Kalvárii, keď na nej umieral darca života. A aká dôležitá bude tá, v ktorej definitívne opustíme svet!

Dýchame pôstnu atmosféru. Pracujeme na tom, aby sme vedeli, čo máme robiť v živote, aby sme objavili vrcholné momenty nášho putovania k Bohu! V živote kresťana má byť viditeľná Ježišova prítomnosť, jeho križ, utrpenie i sláva. Križ dáva zmysel nášmu konaniu a usporadúva všetko podľa Božieho zámeru. Každá hodina bude potom dobrá a vhodná na to, aby bol u nás Syn človeka oslávený.

ŠTEFAN VITKO

Minulú nedeľu sa konala pravidelná mesačná zbierka pre potreby farnosti. Vyzbieralo sa 353,39 Eur. Za vaše milodary vám vyslovujeme úprimné: Pán Boh zaplatí!

Pozývame mladých na diecézne stretnutie mládeže – VIKVETFEST, ktoré sa uskutoční počas kvetného víkendu od 30. marca do 1. apríla 2012 v UPC v Mlynskej doline v Bratislave.

Podrobnejšie informácie a program nájdete na výveske.

Služba a odovzdanosť

„Ježiš vo vedomí, že mu Otec dal do rúk všetko..., zoblíkol si odev, vzal plátennú zásteru a prepásal sa...“ (Jn 13, 3-4). Tak sa začína Jánova správa o poslednej večeri Pána.

Eucharistia, ktorú slávime na oltári, je vlastne zviditeľnením celoživotného postoja, v ktorom človek nechce žiť a nežije len pre seba. Keď kňaz láme hostiu a hovorí: „Toto je moje telo, ktoré sa obetuje za vás“, tak každý z nás by mal k tomu pridať: „Pane Ježišu, tu je moje telo, ktoré sa obetuje tebe a ľuďom, ktorých mi posielaš do cesty.“ Kňaz tiež, pokiaľ vníma, čo sa deje, pri každom slávení Eucharistie pripodobňuje sa Ježišovmu zmysľaniu a ponúka sa k službe. „Veľké tajomstvo, ktoré nám Ježiš odkázal“, znamená „lámať sa“ pre druhých, aby sa nasýtili.

Veľké gestá sa robia ľahko, ale každodenná služba a nenápadné prejavy lásky voči druhým sa nám časom „prejedia“. Zdvihnúť sa a odniesť tanier sebe aj druhému, nekomandovať, nevysloviť sarkastickú poznámku, aj v únave brať ohľad na rovnako vyčerpaného partnera... Nie náhodou Kristus pri poslednej večeri preukázal apoštolom službu otroka, nič vznesené. On jediný nás tiež učí žiť a slúžiť bez zvláštnych privilégií.

Vojtěch Kodet, O.Carm, ThD „Učenie“

Sväté omše v týždni po 5.pôstnej nedeli (B)

26.III. pondelok Slávnosť Zvestovania Pána - slovenská

18.00 Za ě Michala, Rozáliu a Antona

Lektori: Macáková E., Kosnáčová T.

27.III. utorok

18.00 Za ě Vincku Šimurkovú

28.III. streda

18.00 Za ě Františka Polakoviča, manželku a rodičov

29.III. štvrtok

18.00 Za ě Annu Spevákovicú a syna Martina – 1. výročie

30.III. piatok

8.00 Za ě Filipa Oťapku

31. III. sobota

8.00 Za živých a ě členov ružencového bratstva

Upratovanie kostola č.d. 354-387

1.IV. Kvetná nedeľa (B) – Nedeľa Utrpenia Pána

8.00 Za ě Jozefa Stojkoviča – 1. výročie

Lektori: Jurčovičová M., Hrdlovičová E.

10.00 Za farníkov

Lektori: Hrdlovičová K., Šuplatová M.

14.00 Križová cesta

Liturgický kalendár

26.III. pondelok Zvestovanie Pána - Slávnosť

27.III. utorok sv. Rupert, biskup

28.III. streda bl. Renáta, mučenica

29.III. štvrtok sv. Ludolf, biskup, bl. Bertold

30.III. piatok sv. Ján Klimak, biskup

31.III. sobota sv. Benjamin, diakon a mučeník

Slovo na dnes

Starosti o každodenný život a strach z nedostatku

Najčastejšia príčina, pre ktorú strácame pokoj, je obava vyvolaná určitými situáciami, ktoré sa nás osobne dotýkajú a v ktorých sa cítime ohrození: obava pred terajšími alebo budúcimi ťažkosťami, strach, že nám bude chýbať niečo dôležité, že sa nám nevydarí taký či onaký plán atď. Príkladov je bezpočet a týkajú sa všetkých oblastí nášho života: zdravia, rodinného života, zamestnania, mravného života, duchovného života...

V skutočnosti ide vždy o dobro rozličnej povahy (o materiálne - peniaze, zdravie, sily; o mravné - ľudské schopnosti, úctu, náklonnosť určitých osôb; o duchovné), po ktorom túžime alebo ktoré považujeme za potrebné a bojíme sa, že ho stratíme alebo nedosiahneme, ako aj o dobro, ktoré nám skutočne chýba. A nespokojnosť vyvolaná nedostatkom onoho dobra alebo obavou z jeho nedostatku nás zbavuje vnútorného pokoja.

Čo nám teda pomôže zachovať si pokoj aj v takýchto situáciách? Peniaze a ľudská múdrosť so svojou opatrnosťou, predvídavosťou, úsporami a poisťkami každého druhu určite nie. Kto si môže zabezpečiť neodňateľné vlastníctvo dobra hocijakej povahy? Kalkuláciami a prílišnou starostlivosťou sa nespokojnosti nezbavíme. „A kto z vás si môže starosťami pridať čo len lakeť k svojmu životu?“ (Mt 6,27). Človek si nikdy nemôže byť istý, že niečo dostane, ba všetko, čo drží v rukách, môže z jedného dňa na druhý stratiť. Nemá nijakú záruku, o ktorú by sa mohol bezvýhradne oprieť... A určite to nie je cesta, ktorej nás učí Ježiš. On naopak hovorí: „Kto by si chcel život zachrániť, stratí ho“ (Mt 16,25). Môžeme dokonca povedať, že najistejším prostriedkom, ako stratiť pokoj, je snažiť sa zabezpečiť si život výlučne ľudskou šikovnosťou, plánmi a rozhodnutiami alebo opieraním sa o iného. Do akých nepokojov a trápení sa dostáva človek, ktorý sa usiluje takto „zachrániť“! Veď naše sily sú také obmedzené a my takí neschopní predvídať budúce veci, nehovoriac o sklamaníach, čo nám môžu spôsobiť ľudia, na ktorých sa spoliehame.

Aby sme si zachovali pokoj uprostred neistej ľudskej existencie, máme iba jediné riešenie: oprieť sa s bezvýhradnou dôverou o samého Boha ako o nebeského Otca, ktorý vie, čo potrebujeme (porov. Mt 6,32).

„Preto vám hovorím: Nebudte ustarostení o svoj život, čo budete jesť, ani o svoje telo, čím sa zaodujete. Či život nie je viac ako jedlo a telo viac ako odev? Pozrite sa na nebeské vtáky: nesejú, ani nežnú, ani do stodôl nezhromažďujú, a váš nebeský Otec ich živí. Nie ste vy oveľa viac ako ony? A kto z vás si môže starosťami pridať čo len lakeť k svojmu životu? A čo sa tak staráte o svoj odev? Pozrite sa na polné ľalie, ako rastú: nepracujú, nepradú; a hovorím vám, že ani Šalamún v celej svojej sláve nebol oblečený tak ako jediná z nich. Keď teda Boh takto oblieka poľnú bylinu, ktorá dnes je tu a zajtra ju hodia do pece, o čo skôr vás, vy maloverní! Nebudte teda ustarostení a nehovorte: „Čo budeme jesť alebo: „Čo budeme piť?“ alebo: „Čo si oblečieme?“! Veď po tomto všetkom sa zháňajú pohania. Váš nebeský Otec predsa vie, že toto všetko potrebujete. Hľadajte teda najprv Božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť a toto všetko dostanete navyše. Preto nebudte ustarostení o zajtrajšok; zajtrajší deň sa postará sám o seba. Každý deň má dosť svojho trápenia“ (Mt 6, 25-34).

Ježiš, samozrejme, nechce, aby sme si prestali zaoštarovať potravu, oblečenie a iné každodenné potreby. Chce nás však zbaviť ustarostenosti, ktorá nás zožiera a oberá o pokoj.

I tak sú mnohí zaskočení jeho slovami a neprijímajú ich naplno, dokonca sa pohoršujú nad takýmto nazeraním na veci. A pritom koľko bolesti a zbytočného trápenia by si ušetrili, keby sa usilovali vziať vážne toto slovo, ktoré je slovom Božím, slovom lásky, útechy a neobyčajnej nežnosti.

V tom spočíva naša veľká dráma: človek namiesto toho, aby sa s dôverou zveril do láskavých, vždy nápomocných rúk nebeského Otca, prejavuje mu vrcholnú nedôveru; vo všetkých oblastiach života sa pokúša uplatniť iba vlastné sily a stáva sa hrozne nešťastným. A pritom vôbec nemá dôvod na túto nedôveru! Nie je absurdné, že dieťa pochybuje o svojom Otcovi, hoci on je tým najlepším a najmocnejším, aký kedy existoval, je Otcom na nebesiach?! My však veľmi často žijeme v tejto absurdite. Vypočujme si tichú výčitku, ktorú nám adresuje Pán ústami svätej Kataríny Sienskej:

„Prečo nemáš dôveru vo mňa, svojho Stvoriteľa? Pretože dôveruješ sebe. Nie som ti azda verný a oddaný?... Skrze krv môjho Syna som človeka vykúpil a vrátil mu milosť. Takto sa presvedčil o mojej vernosti. Zdá sa však, že ľudia neveria, že som dosť mocný, aby som im pomáhal, dosť silný, aby som im mohol prísť na pomoc a ochrániť ich pred nepriateľom, dosť múdry, aby som osvietil ich rozum, dosť láskavý, aby som im dal to, čo nevyhnutne potrebujú k spásu, dosť bohatý, aby som ich mohol obohatiť, a dosť krásny, aby som ich mohol obdariť krásou. Boja sa, že nemám pokrm, ktorým by som ich nasýtil, a odev, ktorým by som ich zaodel“ (Dialóg, kap. 141.).

Koľko mladých napríklad váha odovzdať svoj život Bohu, pretože neveria, že by Boh bol schopný urobiť ich úplne šťastnými. Snažia sa zabezpečiť si šťastie sami, vlastnými silami, a stávajú sa smutnými a nešťastnými!

A práve to je veľkým víťazstvom Otca ľži, Žalobcu: že sa mu darí vložiť do srdca Božieho dieťaťa nedôveru voči Otcovi!

A predsa všetci prichádzame na svet poznačení touto nedôverou, lebo je dedičným hriechom. Celý náš duchovný život spočíva v dlhom procese prevýchovy, ktorá má za cieľ znova získať stratenú dôveru skrze milosť Ducha Svätého, ktorý nás uschopní znova povedať Bohu: „Abba, Otče!“

Pravda, tento návrat k dôvere je pre nás veľmi ťažký, dlhý a úmorný. A v našom úsilí sa nám stavajú do cesty dve základné prekážky.

Jacques Philippe „Hľadať pokoj a zotrvať v ňom“

Chceli ho zabiť

(Jn 7,1 - 2.10.25 - 30)

Kto sa usiluje zabiť ťa?

Je veľmi ťažké žiť s vedomím, že vás chcú zabiť. Ak zlí ľudia zistia, že ktosi pozná ich zlé konanie, chcú sa ho zbaviť, lebo je pre nich hrozbou.

Spravodlivý je hrozbou pre nespravodlivých;

Kto nechce vziať na vedomie existenciu svojho zlého konania a zmyšľania, už tým je ohrozený. V dejinách ľudstva sa môžeme presvedčiť o tom, že obdobie dlhého pokoja viedlo často k negatívnym javom. I pre jednotlivca bolo vždy nebezpečnejšie pokojné obdobie, prinášajúce ľahostajnosť, než úujem o Boha.

Nebezpečenstvo nepoznania Krista, jeho spásy, je veľká hrozba. Nebezpečenstvo nepoznania vlastnej hriechnosti je veľkou hrozbou pre človeka. Neobstoja ani židovské predsudky, ani dnešné humanistické.

Každému človeku Kristus ponúka Božiu milosť, ale človek musí ukázať ochotu, vôľu pripodobniť sa Ježišovej láske. Ak žijeme v naplnení zlom, nikdy nebudeme dobre počuť a chápať Ježišov hlas. Toto môže byť osudné pre našu spásu!

Kto sa vydá na cestu svedectva spravodlivosti, musí počítať s tým, že sa vždy nájdu ľudia, ktorí ho budú chcieť zabiť.

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“

Malé slová

Srdce, mozog a jazyk sa zhodli na tom, že už nebudú používať nijaké malé slová. Srdce povedalo: „Tie malé slová ma len zaťažujú, obmäkčujú ma. No v dnešných časoch musí byť srdce tvrdé!“

A mozog povedal: Veľké myšlienky, formulácie, špekulácie - to vynáša! Malé slová sú len stratou času!“

Jazyk povedal: „Špecializujem sa na odborné výrazy, cudzie slová a veľké reči. Nemôžem sa viac zaoberať malými slovami!“

A tak srdce posielalo na jazyk už iba tvrdé slová, mozog produkoval samé múdre slová a jazyk mával veľké reči. Ani jedno malé slovko už neprešlo cez pery.

Po tomto sprisahaní sa svet stal bezútešný, chladný a prázdny. Ale boli ešte ľudia, ktorí sa pamätali na malé slová. Začali ich kriesiť zo zabudnutia. Najprv sa báli, že sa im vysmejú. No čuduj sa svete! Radostne šli od úst k ústam, od hlavy k hlave, od srdca k srdcu a vyvolali nečakaný kolobeh.

A svet bol zase o niečo krajší.

Malé slová sú napríklad: „*Ďakujem! To si výborne urobil! Môžem ti pomôcť?*“

Rok nad evanjeliom

Hľa Boží Baránok

Po vypočúvaní delegáciou z Jeruzalema Ján Krstiteľ káže zástupom prenikavo ako predtým. Jedného dňa stojí pred ním Ježiš. Netreba nijakých vonkajších zázakov. Poznáva ho. To je on! Výkrikom radosti preruší svoju kázeň: „Hľa, Boží Baránok!“

Ján potom zhromažďuje poznámky a argumenty, aby preliel svoju horiacu vieru do zástupov - to je ten, o ktorom som povedal, že prichádza po mne, ale ma predstihol, pretože bol prv než ja. Preto som prišiel, aby sa on stal známym. Uzrel som Ducha spočinúť na ňom. Dosvedčujem, že on je Boží Syn, ktorý má krstiť v Duchu Svätom.

Ešte nikdy nevideli Jána v takom nadšení a nepočuli ho hovoriť s takým zápalom ako teraz. Ľudia si opakujú jeho slová a váhajú, či im majú veriť. Prišiel Mesiáš? Je tu Pánov Pomazaný? Je tu - a ničím sa nelíši od ostatných ľudí. Kto by ho spoznal v tomto odevu robotníka? Že by tento chudobný pútnik mal byť Božím vyslancom, o ktorom hovorí celé Písmo a ktorému volá na slávu? Potomkovia veľkých prísľubov čakali viac moci a väčší majestáť! Aj výraz, ktorý použil Ján, ich najprv sklamal - Baránok Boží, ktorý sníma hriechy sveta. To je príliš krotký výraz pre tieto výbušné povahy. To sú príliš mierové výhľady pre týchto netrpezlivcov, ktorí chcú so zbraňou v ruke brániť pred Rimanmi svoju slobodu. Nechcú, aby ich Boží vyslanec oslobodzoval od zla vo svedomí. Chcú, aby im pomohol zhodiť z pliec národa cudzie jarmo, ktoré ich gniavi. Ale Ján povedal jasne: Sníma hriechy sveta!

Storočie bude odovzdávať storočiu tie slová: Hľa, Boží Baránok! Zástupy, ktoré sa budú zhromažďovať okolo oltárov, aby sa stretli s Ježišom v hostii, budú poznávať pod týmto závojom Baránka, ktorý sníma hriechy sveta.

No zástupy okolo Jána Krstiteľa v prvý deň nepochopili význam tohto slova. A predsa - baránok bol prvý symbol ich dejín a bohoslužobných slávností. Predobrazom Krista-

Baránka bol baránok v Egypte. Jeho znázorňovali dennodenné obety baránka v jeruzalemskom chráme. Jeho pripomínal baránok požívaný v každej rodine na veľkonočné sviatky.

Čo cítim a na čo myslím ja, keď uprostred svätej omše počujem slová: „Hľa, Baránok Boží“? Vidím kríž? Vidím prebodnutý bok? Vidím dobrotivé Srdce? Uvedomujem si lásku? Prežívam milosrdenstvo, ktoré mi už toľkokrát odpustilo? A hovorím naozaj z hĺbky srdca: „Nie som hoden“?

Učenikom navždy

Ján Krstiteľ predstavil Ježiša zástupom: „Toto je ten, o ktorom som hovoril...“ Ľudia sa čudovali a nechápali. Medzitým Ježiš odišiel. Zvedavosť opadla.

No uprostred nepozorných poslucháčov jeden človek zacítil, že sa v ňom prebúdzajú veľká nádej a že ho zaplavuje láska. Bol to Ján, neskorší apoštol. Bol mladý a žil spolu s otcom z rybolovu na Tiberiáskom jazere. Slová Jána Krstiteľa našli v ňom otvorenú dušu. Rodinné rozhovory, preniknuté stáročnou vierou Izraela, prebudili v ňom prvý náboženský záujem. Skromná škola pri synagóge rozvíjala v ňom obdiv a chuť na Božie veci. Pri sobotných bohoslužbách sa naučil poznať ideálnu postavu Mesiáša. A potom naraz začul slovo, že už je tu! Od chvíle, čo Ján Krstiteľ oznámil vzrušujúcu správu o Ježišovi, Ján sa rozhodol opustiť všetko - rybárstvo, rodinu i vlasť. Keď sa Ježiš znova objavil, Ján s priateľom Ondrejom idú za týmto neznámym. Nevedia o ňom ešte nič, iba to, že v ňom sa má splniť očakávanie ich národa.

Ján s Ondrejom idú za Ježišom, ale nemajú odvahu osloviť ho. Bojzhlivo kráčajú a mlčia. Ale aj v tom už bola odvaha a ochota, a to si Ježiš cení. Sám im pomôže a začne rozhovor. Nasledujú tri krátke vety, ale plné zmyslu: „Čo hľadáte?“ „Učiteľ, kde bývaš?“ „Podďte a uvidíte!“ Ján a Ondrej možno zostali zarazení. Vedia, čo hľadajú? Vedia len to, že ich čosi mocne k Ježišovi priťahuje. Rozpačito sa zmôžu na otázku: „Učiteľ, kde bývaš?“ Ale tým povedali všetko - jeho hľadajú, s ním chcú byť, jeho chcú poznať.

Nijaká prosba nezodpovedá viac Ježišovým plánom ako táto. Povie im: „Podďte!“ Ježiš hľadá ľudí, ktorým by sa mohol zveriť so svojimi zámermi. Hľadá takých, ktorí by sa spolu s ním zasvätili duchovnej obnove sveta. A Ján s Ondrejom? Nemohli počuť nič závažnejšie ako slovo tohto pozvania a povolania.

Nech sú požehnaní títo dvaja učenici, ktorí prichádzajú prví k Ježišovi. Sú prví z nespočetného zástupu tých, ktorých táto zem už neprestane ponúkať Ježišovi. V pozornosti voči nim Ježiš zahŕňa už pozornosťou všetkých svojich budúcich učeníkov. V ich nesmelej odpovedi zaznieva nesmelá odpoveď všetkých mladých mužov a žien, ktorí sa budú cez stáročia pripájať k Ježišovi zasvätením na celý život.

„... a zostali v ten deň u neho. Boli asi štyri hodiny popoludní.“ (Jn 1, 39) Evanjelista Ján ako starec zaznačí takmer o trištvrte storočia neskôr túto hodinu, ktorá sa mu vryla do pamäti a do duše ako chvíľa, v ktorej sa navždy mení život človeka. Stal sa Ježišovým učeníkom a do smrti toto svoje rozhodnutie nezmenil, lebo sa cítil ako Ježišov žiak najšťastnejším človekom na svete. Čítajte si jeho evanjelium a čítajte i jeho tri listy. Cítiť to z nich.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

www.vistucespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku